

Cíle předkládané disertační práce lze rozdělit do dvou tématických celků. Předmětem práce je v první řadě analýza funkčních faktorů obrozeneckého procesu tak, jak se projevovaly v makedonském a bulharském prostředí. Na straně druhé se práce snaží zodpovědět otázku, jak se tyto faktory podílejí na utváření dvou národních narativů - bulharského a makedonského. Stěžejním problémem je tedy proces formování makedonské národní a kulturní identity. Pro tuto analýzu jsou klíčovými faktory následující sociokulturní kategorie: 1) toponyma / etnonyma, jejich symbolické významy a modely obrozenecké identifikace, 2) jazyková otázka a problém formování moderních spisovných jazyků, 3) religiozita a církevní otázka, 4) úloha lidové slovesnosti a folkloru na národotvorném procesu a 5) rozvoj autorské (originální) literatury. Komplex těchto kategorií utváří "národní příběh", jehož znění je však v makedonsko-bulharském kontextu komplikováno řadou dalších problémů. Makedonská identita se dotváří teprve v průběhu 40. let 20. století, a proto se makedonská historiografie setkává se základními problémy, jak interpretovat "makedonské 19. století". Předkládaná práce pracuje s předpokladem, že v Makedonii probíhá bulharské národní obrození, které však z objektivních příčin nemohlo být dokončeno (vedná se zejména o situaci po Berlínském kongresu v roce 1878). Disertační práce si klade také otázku, jak tuto chronologickou disproporci vymezit a jak definovat samotný makedonismus. V tomto smyslu je nutno makedonské obrození chápat jako národní hnutí, jež je v porovnání se sousedními balkánskými národy "opožděno", a proto se rozvíjí v jiném rytmu. Nezbytnou pozornost vyžaduje otázka periodizačního konceptu. Samostatná kapitola hodnotí vžitá koncepty obou diskurzů, přičemž jejich komparace ukazuje rozpory makedonského narativu. Komplikovaná je zejména otázka, jak definovat úvodní a závěrečný interval makedonského obrození.